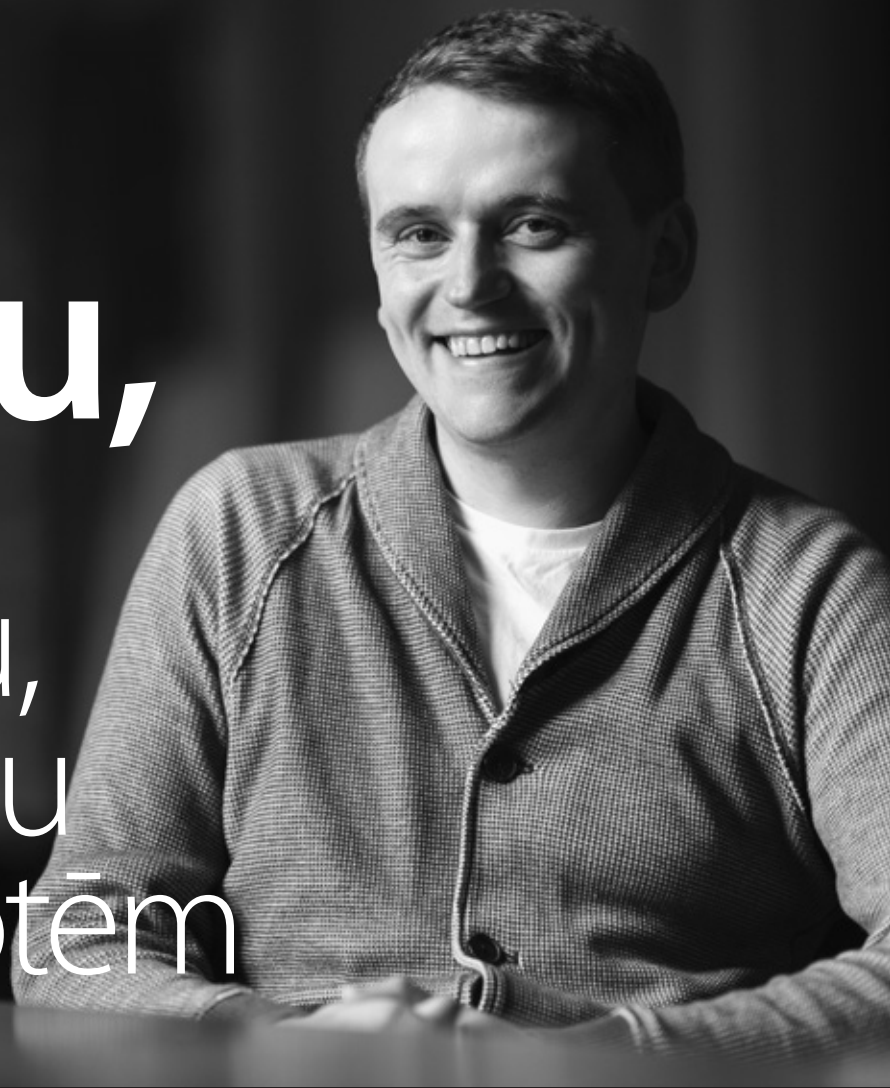

Liene Jakovļeva

Par altu, diriģēšanu, mandolīnu, matemātiku un anekdotēm

SARUNA AR ARTŪRU GAILI

Latvijas mūzikas svaru kausos Gaiļu dzimtai ir savs lepns smagums. Diriģents Daumants Gailis, viņa dēli diriģenti Viesturs un Aivars, tad nāk nākamā paaudze – vijolniece Madara Marta Gaile un altists Artūrs Gailis. Viņa stāsts plūstoši iekļaujas altistiem veltītajā žurnāla laidienā, bet iederētos arī citā, kas akcentētu diriģenta profesiju. Mēs tiekamies ar Latvijas Nacionālās operas orķestra mūziķi, savulaik orķestra *Sinfonietta Rīga* altu grupas koncertmeistaru, aizrautīgu kamermūziķi un diriģentu Artūru Gaili.

Vai tev dzīvē bieži ir nācijas skaidrot atšķirību starp vijoli un altu?

Daudz biežāk gan bijis jāpaskaidro, ka neesmu saksofonists, ja pieminu altu.

Tad, lūdzu, apgāz vēl vienu stereotipu – ka altisti ir neizdevušies vijolnieki.

Domāju, ka altisti vienkārši ir apveltīti ar mazliet labāku humora izjūtu nekā vijolnieki. (*smejas*) Starp citu, kad mācījies bakalaurus, vienubrīd apsvēru domu kursadarbu rakstīt par anekdotēm ap altistiem.

Tādu tiešām ir tik daudz?

Man pietiktu materiāla pat nelielai grāmatai. Es tiešām gribēju izpētīt, no kurienes radusies šī attieksme pret altu un altistiem. Bet tad sapratu, ka nav jau tāda zinātniska pamatojuma, lai to varētu pierādīt un izskaidrot. Tad atliek kaut ko secināt. Varbūt tas nācis

no tiem laikiem, kad alta partija, salīdzinot ar vijolei rakstīto, nereti bija vienkārši smieklīga. Piemēram, baroka laika mūzikā tā bieži vien nav ne melodiska, ne virtuozā, reizēm tikai dublē *basso continuo* funkcijas. Vai varbūt iemesls ir tas, ka reti kurš uzreiz apgūst alta spēli, pārsvarā visi sāk ar vijoli.

Arī tu?

Es jau pat Mūzikas akadēmijā iestājos kā vijolnieks. Esmu vienīgais man zināmais gadījums Stīgu katedrā, kurš pēc pirmā kursa nomainīja specialitāti. Pirmo kursu nomācījos kā vijolnieks pie Valda Zariņa pēdējā viņa darbības gadā akadēmijā. Zariņš droši vien domāja, ka metu plinti krūmos, kad otrajā kursā pārgāju uz altu Arigo Štrāla klasē. Pēc tam gan esam izrunājušies, un ļaunu prātu viņš uz mani, protams, neturēja.

Kāpēc izlēmi par šādu pavērsienu?

Pabeidzu Dārziņus pie Nellijas Sarkisjanas, iestājos akadēmijā, pēc laiciņa viņa man piezvanīja, piedāvājot vasarā ar skolas kvartetu braukt uz Vircburgu apmaiņas programmā. Skolotāja jautāja, vai varēšu iemācīties altu. Teicu, ka varēšu. Kāpēc nē? Tad Liene Kļava man iedeva altu, ko pati nespēlēja, kaut kādu etižu notis, parādīja apakšējo do. Devos mājās, mācījos alta atslēgu. Un tas beidzās ar to, ka pieķēru sevi – vijole biežāk stāv plauktā un gribas spēlēt altu. Vingrinājos mājās līdztekus vijoles spēlei un burtiski iemilēju altu.

Tieši ar ko alts tevi apbūra?

Visupirms ar skaņu, tembru. Un, kad Vācijā izspēlējās kvartetā, sapratu, ka alta pozīcija man ļoti patiek. Otrā vijole un alts manuprāt ir viskameransamblīgākie instrumenti kvartetā.

Kāda ir alta loma kameransambli? Visticamāk, tas nekad nebūs dominējošais instruments? Drizāk kā līme, kā tāds diplomāts un zibensnovēdējs citiem pa vidu?

Labā kameransambli gan nevienam nevajadzētu būt dominējošam instrumentam.

Bet ne jau katrs vijolnieks var paņemt altu un sākt to spēlēt? Vai tomēr vairāk vai mazāk var?

Nu... Vairāk vai mazāk, tā laikam būtu atbilde. Kad sāku spēlēt altu, šķita, ka atšķirību nav tik daudz. Bet tad sāku interesēties padziļināti. Izrādās, ka altam ir visgarākais lociņš no visiem instrumentiem. Un tad jau arī veidojas stāsts par pilnīgi citu labās rokas tehniku un stāju. Cilvēki, kuri ātri piešaujas izmaiņām, var apgūt ātrāk abus instrumentus un tos pat mainīt.

Tu vijoli vēl kādreiz paņem rokās?

Nē, bez sirdsapziņas pārmetumiem vijoli noliku malā. Tā ir pārdomāta. Ir gan divi skaņdarbi, par kuriem man žēl, ka tos nekad nevarēšu nospēlēt – Šostakoviča Otrais klaviertrio un Sibēliusa Vijolkoncerts.

Kāpēc pēc bakalaura grāda iegūšanas maģistra studijās devies uz Lietuvu?

Ne tāpēc, ka šeit Latvijā būtu kaut kā pietrūcis. Man tiešām ir paveicies ar visu specialitāšu visiem pedagogiem un arī koncertmeistariem jau no skolas laikiem. Taču gribējās pārmaiņas, kādu jaunu avantūru. Biju dzirdējis, ka Lietuvas Mūzikas un teātra akadēmijā ir brīnišķīgs pedagogs Petrs Radzevičs. Un tā ir – ne tikai skolotājs, bet arī brīnišķīgs cilvēks. Aizbraucu pie viņa, sapazināties, saprātām, ka varēsim kopā kaut ko darīt. Bet tik un tā Rīgā turpināju konsultēties pie Arigo Štrāla.

Nesen Latvijas Radio studijas koncertā, muzicējot *Sinfonietta Rīga* kvartetā, teici, ka vienmēr esi gribējis būt kameramūziķis.

Tā ir. Arī solo eksāmenos nekad nav bijusi tā labākā sajūta. Ne reizi tur netiku sajutis tādu baudu, kā spēlējot kameramūziku. Kaut gan arī tā ir kameramūzika – tu un koncertmeistars. Bet man tiešām patīk tā ķīmija, kādu es no savas altista pozīcijas ansambli varu raidīt kolēģiem, kaut vai ar acu skatienu – tā man ir vislielākā vērtība muzicējot.

Tomēr arī orķestri sniedz lielisku pieredzi?

Protams! Un nevajag pārprast – nav tā, ka man nepatīk spēlēt orķestros. Gandrīz visos Latvijas orķestros arī esmu spēlējis. Orķestris gan ir vieta, kur gandarījuma pakāpe ļoti atkarīga no diriģenta, jo, muzicējot ar lieliskiem diriģentiem, nav slikta vai neinteresanta repertuāra.

Uz jautājumu, kam jānotiek, lai sāktu spēlēt altu, tu atbildēji. Tad saki, lūdzu, kam jānotiek, lai altists kļūtu par diriģentu? Tā ir dzimtas elpa?

Pateicoties vectēvam, tēvam un tēvabrālim [operstudijas “Figaro” vadītājam, JVLMA profesoram Viesturam Gailim], diriģenta profesija man, protams, nekad nav bijusi sveša. Bet tā īsti doma diriģēt radās, studējot maģistrantūras otrajā kursā Lietuvā, kad apjautu, ka jāiet tālāk un gribas vēl mācīties. Gāju uz nodarbībām pie Viestura Gaiļa, lai saprastu, vai mani tas vispār interesē. Un gada laikā biju sagatavojies tik daudz, lai vismaz iestātos mūsu Mūzikas akadēmijā.

To diriģēšanas smeķi sajuti drīz?

Nebūt nē. Tad jādodomā, cik vispār tādu reižu ir bijis. Uzreiz prātā nāk tās abas reizes, kad man bija iespēja diriģēt Latvijas Nacionālo simfonisko orķestri. Un noteikti arī mans maģistrantūras eksāmens ar orķestri *B-Sharp*, kad spēlējām koncertu Pēterbaznīcā. Bet līdz tam, kamēr kaut kas aiziet automātiski un tu vari nodarboties ar mūzikas radišanu vai vismaz netraucēt orķestrim spēlēt, pagāja krietni ilgs laiks. Pirms tam bija kalkulators galvā, koncentrēšanās.

Tā droši vien ir krietna priekšrocība, ja diriģents nāk no orķestra vides?

Ir daudzi lieliski diriģenti, kas nekad nav bijuši orķestra mūziķi. Bet viņiem tās lietas, kas man ir zināmas un šķietami pašsaprotamas, sūri un grūti jāiemācās.

Kas orķestrantus visvairāk kaitina diriģentā?

Nav vairs tas laiks, kad diriģents ir tā autoritāte, kurš nāk pie orķestra kā viedais apgaismotājs un pedagogs, kas māca spēlēt. Tagad

orķestri diezgan labi paši zina, kā veidot ansambli. Tāpēc kaitina tas pats, kas citās profesijās – ja diriģents, kuram jābūt liderim un atbildīgam par to, lai nebūtu piecdesmit dažādu interpretāciju, ir slikts vadītājs. Kaitina nekompetence, nesagatavotība.

Vai tiešām šajos laikos kāds to var atļauties?

Jā, ir bijuši gadījumi. Un to nevar noslēpt, jo orķestrantus jau nevar apmānīt. Man pašam ir gadījies kaut kādu iemeslu dēļ nonākt orķestra priekšā ne ideālā gatavībā. Pēc tam gan es naktis nevarēju gulēt, un pietika ar vienu tādu reizi. Bet tas pats jau kaitinātu arī kameransambli, ja viens no kolēģiem ir nesagatavojies. Jebkurš mūziķis taču grib nospēlēt maksimāli labu koncertu un sasniegt izcilāko rezultātu. Gan profesionālis, gan amatierkora dziedātājs. Tāpēc jebkurš posms, kas bremzē neizdarības vai slinkuma dēļ, kaitina.

Tu esi kādreiz diriģējis arī korus?

Patlaban es pat skaitos otrais diriģents Aivara Gaiļa vadītājā kori “Dzīne”. Kad tuvojās tēva jubilejas koncerts, kurš gan, tāpat kā daudzi, netika nosvinēts, bija plānota uzstāšanās kopā ar manu orķestri *B-Sharp*. Bet arī pirms tam es ar šo kori biju strādājis, gatavojot citas programmas. Esmu arī dziedājis koros, tā kā kora specifika man ļoti zināma.

Tu esi bijis ciešs diriģenta Pāvo Jervi sekotājs. Vai bija kāda spēja dzirkstele, kas uzšķīlās, lai saprastu, ka tev to gribas darīt?

Pēc koncerta, ko Pērnavas festivālā nospēlēju ar *Sinfonietta Rīga*, biju atbraucis uz Asariem, sēdējām ar Georgu Sarkisjanu pie jūras, runājām par dzīvi. Tieši tās pašas dienas vakarā bija Pērnavas festivāla noslēguma koncerts. Un pēkšņi Georgam saku – ko es te daru? Vajag vismaz pamēģināt ar Jervi parunāt! Iekāpu mašīnā, aizbraucu atpakaļ uz Pērnavu, sagaidīju, kad viņš ierodas, pieklauvēju pie grimētavas durvīm un lūdzu minūti viņa laika. Teicu, ka gribu pie viņa mācīties. Viņš atbildēja, ka nemāca. Bet katrā laikā esmu gaidīts uz jebkuru mēģinājumu un koncertu.

Tev nu gan ir iekšas!

Nu, tā bija pirmā reize dzīvē, kad es tā attaisiju durvis ar kāju. Bija ļoti sev pāri jāpārkāpj. Bet vienlaikus arī sapratu, ka neko nevaru zaudēt – sliktākajā gadījumā viņš man pateiks nē, varbūt tas drusku uzsitīs pa manu ego, bet tas arī viss. Un tā es vairākus mēnešus viņam sekoju – sēdēju mēģinājumos, pauzēs daudz runājāties. Jervi ir ļoti atsaucis, viņam patīk mācīt, bet nav tam laika. Ne jau velti viņš organizē meistarklases Pērnavā. Tas, protams, bija dārgs pasākums, jo pašam bija jāatrod veids un finanses, kā sevi transportēt. Uz Tokiju, saprotams, nebraucu lidzi, bet uz Francijas, Vācijas, Anglijas turnejām gan – ar Frankfurtes Radio simfonisko orķestri, *Orchestre de Paris*, Brēmenes Vācu kamerfilharmoniju; esmu sēdējis Brāmsa simfoniju ierakstos. Šī pieredze ir nenovērtējama. Beigās jau darbojos kā asistents, sekojot balansam un akustiskajiem apstākļiem dažādās koncertvietās.

Vai sēžot mēģinājumos, ierakstos, vienkārši vērojot un skatoties, patiešām var daudz gūt un mācīties?

Jā, un no visiem diriģentiem. Arī no saviem kolēģiem. Un no otra kļūdām var ļoti daudz mācīties. Stipri brīnos, kāpēc diriģenti nenāk uz mēģinājumiem skatīties, kā strādā viņu kolēģi, viesdiriģenti. Tikai laika trūkums? Pašlepnums vai arī apziņa, ka tu visu esi sasniedzis? Pat ja tu uzskati, ka tavs kolēģis ir sliktāks, aizej paklausies vismaz to, kā orķestris skan cita diriģenta vadībā! Kaut gan nespēju iedomāties, ka kāds diriģents varētu justies visu sasniedzis – šajā profesijā tas nav iespējams.

Droši vien arī kritiku jāmacās uz klausīt un sadzirdēt?

Vienmēr esmu ļoti priecīgs par kolēģu ieteikumiem, arī kritikā vienmēr ieklausos. Jo es jau ļoti labi apzinos, ka ir miljons lietu, ko varu labāk. Dīemžēl mēs kaut kā esam attālinājušies no tā, ka kolēģi savstarpēji par to runā, diskutē, kritizē, ne tikai slavē. Atceros Pāvo Jervi stāstu, ka nākamajā ritā deviņos pēc koncerta, kurā viņš pirmoreiz bija diriģējis Bärenboima orķestri, atskanējis zvans no maestro ar komentāriem. Viņš tāpat turēja roku uz sava orķestra pulsa. Ir runa par atvērtību, sadarbību. Jo gribas taču foršu kopīgo rezultātu. Tāpēc, piemēram, arī diriģenta asistentam jāskatās, kur tu vari palīdzēt un atslogot diriģentu no desmit lietām, kas vienlaikus jāpārredz.

ATSLĒGAS VĀRDS LABĀ KVARTETĀ IR METODISKS DARBS, NEVIS VIENKĀRŠI ČETRU MŪZIĶU KOPĀ SANĀKŠANA

Atgriezīsimies pie alta – jau labu laiku tu nespēlē *Sinfonietta Rīga*, bet orķestra kvartetā gan.

Kvartets ir mana sirdslieta. Bija pat laiks, kad gribēju kvarteta spēli izvēlēties kā pamatdarbu. Tolaik ar kvartetu *ReDo* piedalījāties konkursos, līmenis auga, spēlējām complicētu repertuāru septiņas stundas stundas dienā. Taču kolēģiem bija citas prioritātes. Toties spēlēt *Sinfonietta Rīga* stīgu kvartetā ar Kristiānu Krūskopu, Agnesi Kanniņu un Kārli Klotiņu aizvien ir milzu prieks.

Daudz esat atskaņojuši un ierakstījuši tieši laikmetīgo mūziku.

Skaidrs, ka laikmetīgā mūzika un latviešu mūzika jāspēlē un jāiemūžina tieši tagad. Esam arī diezgan daudz opusu pirmatskaņojuši, bet vienmēr līdztekus bijusi klasika. Un varu teikt, ka nekas nevar būt sarežģītāk, kā nospēlēt vienu Haidna kvartetu. Īsto balansu var panākt tikai ar pamatīgu darbu. Atslēgas vārds labā kvartetā ir metodisks darbs, nevis vienkārši četru mūziķu kopā sanākšana. Un tas padara kvartetu par vienu no grūtākajiem žanriem. Kvartets ir karaliene kameramūzikā. Un karaliene prasa sev uzmanību. Tāpēc ir tik ļoti liela pietāte pret hrestomātiskajiem opusiem – mēs, piemēram, ļoti ilgi domājam, vai spēlēt Šūberta “Nāvi un meiteni”.

Kurš tavā sajūtā ir pasaules kvartetu kvartets?

To gan nevarēšu pateikt. Manās virsotnēs ir konkrēti kvarteti ar izcilām kādu skaņdarbu interpretācijām. Piemēram, Hāgena kvartets un Ravela kvarteta ieraksts. Vai *Kronos Quartet* mūsdienu mūzikā. Tāpat daudz *Artemis* kvarteta interpretācijas. Nav jau tā, ka visi kvarteti izcili spēlē jebko.

Tāpat ar orķestriem, altistiem un arī diriģentiem. Piemēram, Pāvo Jervi un Bēthovens ir tas, kas pirmais nāk prātā. Neko labāku par Šostakoviča Otro klaviertrio ar Argeriču, Krēmeru un Maiski 1999. gada ierakstā neesmu dzirdējis. Tādā veidā manā galvā slāņojas šīs ģeniālās lietas.

Mums noteikti jāparunā arī par tavu “bērnū” – orķestri *B-Sharp*. Kā tas dzima?

Mani uzrunāja Rīgas Stradiņa Universitātes students Ande Ojs (*Oey*), kurš no Roterdamas bija atbraucis ar savu vijoli un jautāja, kur var spēlēt. Viņš gadiem bija muzicējis vienā no labākajiem amatieru orķestriem Nīderlandē. Un tad es domāju – ko gan dara tie, kas pabeidz Medicīnu, Dārziņus, bet aiziet strādāt citā profesijā? Varbūt vienreiz gadā pie Ziemassvētku eglītes noceļ savu vijoli no plaukta. Tā nu mēs 2017. gadā divatā nodibinājām orķestri. Tam struktūru esmu aizņēmis no Nīderlandes, ko, starp citu, īsumā aprakstīju savā maģistra darbā. Mums ir diriģents un valde, kur katram ir savi pienākumi. Tā pamazām sākām. Pirmajā koncertā nospēlējām Čaikovska Stīgu serenādi, kas nav no vienkāršākajiem darbiem.

Cik liels ir orķestra pamatkodols?

Apmēram 25 mūziķi. Ir vairāki ilggadīgie cīņubiedri, piemēram, koncertmeistars Konstantīns Paturkis – brīnišķīgs palīgs, domubiedrs un talantīgs pedagogs, kurš nāk un strādā ar jauniešiem. Visu šo laiku esam darbojušies idejas vārdā bez finansējuma, tikai neseno no Stradiņa Universitātes studējošo pašpārvaldes sākām saņemt regulāru finansiālu atbalstu, par ko viņiem paldies.

Kas ir šie jaunieši, kas spēlē orķestrī?

Pārsvārā tie ir ārzemju un latviešu studenti no Stradiņiem, daži ir arī no Latvijas Universitātes un Rīgas Tehniskās universitātes, un diezgan daudzi no Mūzikas akadēmijas. Mēģinājumi notiek angļiski.

Bet nu neizbēgsim arī no stāstiem par tavu pieredzi, spēlējot ģitāru, bandžo un mandolinu. Pusaudža aizrašanās pārtapusi par profesionālu darbību?

Pirmo ģitāru man uzdāvināja vecāki, to es viņiem palūdzu. Atceros, ka Aivars Hermanis palīdzēja tētīm to nopirkt. Tā es to savam priekam strinkšķināju, kādu laiku pamācījos pie Armanda Alkšņa, džeza pamatus nedaudz apguvu pie Andreja Jevsjukova. Tas bija tikai hobijs, cik nu atļāva laiks, bet man ļoti patika. Droši vien no tiem laikiem mana muzikālā gaume ir tāda, ka mūzikas jomu ziņā varu klausīties pilnīgi visu, jo savulaik biju iedziļinājies ļoti dažādā mūzikā.

Kad un kurš uzķēra, ka var tevi kā strinkšķināmo instrumentu zinātāju izmantot profesionāli?

Precīzi neatceros, bet zinu, ka tad, kad spēlēju orķestrī *Sinfonietta Rīga*, jau gāju uz operu spēlēt ģitāru “Seviljas bārdzini” 1. cēliena divos numuros. Mandolinu spēlēju Prokofjeva baletā “Romeo un Džujeta”, bet kā ģitāristu pirmais mani izmantoja, šķiet, Orķestris “Rīga” un Mārtiņš Ozoliņš. Pēc tam arī Latvijas Nacionālais simfoniskais orķestris paaicināja. Starp citu, ar *Sinfonietta Rīga* stīgu kvartetu, kad altiste tur bija Liene Kļava, pirmoreiz spēlēju tieši ģitāru, tas bija 2010. gadā.

Bet nav taču tā, ka, pārzinot ģitāru, automātiski var spēlēt arī bandžo un mandolinu?

Atzišos – tad, kad man operā pavaicāja, vai protu spēlēt arī mandolinu, teicu jā. Tik precizēju, kad sāksies mēģinājumi. Pēc diviem mēnešiem – tāda bija atbilde. Un tad es sludinājumos sameklēju mandolinu, apskatījos, kāda tā izskatās, un sāku mācīties. Bandžo spēlēju vēl pirms tam Gēršvina operas “Porgijs un Besa” fragmentos – arī toreiz aizgāju uz veikalu, nopirku un tikai tad sāku apgūt.

Vēl tu esot arī nošu pārrakstīšanas speciālists. Labo, lūdzu, gan mani profesionālajā terminoloģijā.

Jā, daudzus gadus nodarbojos ar nošu datorsalikuma veidošanu. Helsinkos dzīvo latviešu komponists Raimonds Zelmenis, kurš

strādā lielajām pasaules mūzikas izdevniecībām. Un viņam palīdz cilvēki šeit, Latvijā.

Kā viņš zināja uzrunāt tevi?

To gan viņš nezināja. Es pats Mūzikas akadēmijas nošu bibliotēkā ieraudzīju lapiņu ar Raimonda e-pasta adresi, viņš meklēja cilvēkus, kurus tas varētu interesēt.

Un atkal meties iekšā nezināmajā?

Nedaudz biju ar to nodarbojies, kad, studējot bakalaurus, gribēju diriģēt operas "Luīze Millere" uvertīru, bet nebija nošu. Tad nu pats [nošu rakstīšanas] programmā *Sibelius* tās saliku. Bet Raimonds meklēja cilvēkus, kas strādātu ar programmu *Finale*. Mēs sazinājāmies, aizbraucu uz Helsinkiem, divas nedēļas viņš mani apmācīja, sarūpēja aparatūru. Raimondam ir lieliska metode, kad vienlaicīgi pie vienas partitūras var strādāt vairāki cilvēki. Mēs varējām darboties ātri un efektīvi, un tas bija ļoti interesants periods, bet man sāka pietrūkt tam laika.

Droši vien tas arī kā diriģentam tev bija svētīgi?

Protams! Es taču arī klavierizvilkumus no partitūrām veidoju, piemēram, no Magnusa Lindberga opusiem. Saprotams, ka ne bez Raimonda palīdzības, padomiem un virsvadības iemācījos, kā izskatās labas notis. Arī sapratu, cik vāji jaunajiem komponistiem māca rakstīt notis – jā, māca komponēt, bet ne pierakstīt. Pats ļoti daudziem saviem kolēģiem un studiju biedriem esmu palīdzējis. Jo partitūra ir komponista darba vizuālā vizītkarte, tikai pēc tam seko interpretācijas. Partitūrai jābūt tādai, lai to var paņemt un spēlēt, lai nerodas jautājumi – ne tagad, ne varbūt pēc simt gadiem. No kādām tik notīm nav nācies spēlēt jaundarbus...

Izskatās, ka tu ar savām dažādajām prasmēm dzīvē nepazudīsi.

Vēl jau neesmu tev pastāstījis, ka patlaban Latvijas Universitātē mācos programmēšanu. Man jau bērnībā ļoti patika matemātika, vairākās olimpiādēs skolas laikā ieguvu atzinības un pēc 9. klases nopietni apsvēru iespēju stāties 1. ģimnāzijā, gāju uz sagatavošanas kursiem. Bet tad aptvēru, ka no mūzikas prom tomēr nespēju aiziet. Pēc tam Dārziņus matemātikā gan pabeidzu pavisam viduvēji, bet gan jau tāpēc, ka fokuss bija nomainījies.

Tā nu tagad mājāsēdes laikā līdz maijam mācišos programmēšanu – tas ir tik interesanti. Un būšu godīgs – bieži apkārt dzirdu un lasu, ka citiem mūzika ir visa viņu dzīve, ka bez mūzikas viņi nevarētu izdzīvot. Tas labi izklausās, un iespējams, ka tā arī ir. Bet

es atzišos – tas nav stāsts par mani. Mūzika ir brīnišķīga pasaule, kas man sagādā gandarījumu, baudījumu, tā mani bezgala interesē. Mūziķa profesija ir tā, ar ko no visas sirds mīlu nodarboties. Bet es liekuļotu, ja teiktu, ka bez mūzikas mana dzīve beigtos.

Tas izklausās veselīgi. Un lieliski iederētos sarunas noslēgumam. Ja vien man nebūtu vēl divi jautājumi. Pirmais – tas, ka esi Gaiļu dzimtas pārstāvis, ir tavs spožums vai posts?

Posts tas nekādā ziņā nav. Kaut zinām, ka daudzām dzimtām tas tāds ir – kaut vai smagie piemēri, kad slaveniem vecākiem gluži vienkārši skauž bērnu panākumi. Mans tēvs un viņa brālis Viesturs ir tikai palīdzējuši un vienmēr balstījuši. Viesturs Gailis kā pedagogs man ir iedevis zināšanas, lielisku metodiku – visu dzīvi būšu viņam par to pateicīgs. Tādā ziņā tas ir spožums. Tajā pašā laikā nevaru teikt, ka uz vectēva vai radu rēķina es būtu savā karjerā kaut ko ieguvis tāpat vien.

Un visbeidzot – vai mēs varētu atgriezties pie sarunas sākuma, kad minēji par anekdotēm. Driest palūgt kādu jautrāku fināla akordu?

Bet tad no pieklājīgiem krājumiem. Patiesībā man ir sens sapnis izdot grāmatu ar anekdotēm par altistiem un 1. aprīlī sarīkot jestrū altistu salidojumu. Nu lai būtu dažas no daudzajām...

Un neviens par tām taču neapvainosies...

Pie alta spēles profesora ierodas jaunieši, kurš vēlas sākt mācīties altu. Pirmajā stundā profesors parāda, kā alts jātur, kā jāvelk lociņš, un iemāca pirmās trīs notis. Uz nākamo stundu audzēknis neierodas. Arī uz aiznākamo nē. Pēc divām nedēļām profesors zvana savam jaunajam audzēknim un vaicā: "Jaunais cilvēk, kāpēc jūs vairs nenākat uz stundām? Kur esat pazudis?" Puisis atbild: "Ai, ziniet, profesor, man tagad vairs tik tiešām nav laika pie jums nākt. Tik daudz koncertu, tik daudz koncertu..."

Pirmajai vijolei, otrajai vijolei, virtuozam čellistam un altistam tiek dots uzdevums – stadionā jānoskrien divi apļi. Tas, kurš noskries pirmais, iegūs 100 eiro. Kurš uzvarēja? Protams, ka otrā vijole, jo pirmā vijole bez 200 eiro neko nedarīs, nav tādu parādību kā virtuozu čellisti, bet altists vienkārši nesaprata uzdevumu.

Altistam iznācis dubultdisks. Tajā ieskaņots "Kamenes lidojums".

Kas ir labākais, ko spēlēt uz alta? Zolīte.

Kas kopīgs zibenim un altista ceturtajam pirkstam? Abi nekad divreiz netrāpa vienā un tajā pašā vietā. 🎯